

— Нивитѣ ми ще взема... На мене пакъ щѣлъ да ги върне, ама съ техника... Лежи ти на тази кълка, чакай да ти падне отъ небето... Работа трѣбва, работа... пфюю! — И Ибришима плюваше въ дланитѣ си. — Не гледамъ ли какви имъ сж хората — най-голѣмитѣ копунтии... Манастиритѣ щѣли да взематъ... Чифлицитѣ щѣли да отчуждатъ... Цѣлия свѣтъ да вземешъ, мързеливъ ли си, нищо нѣма да направишъ...

Макаръ и надъ петдесетѣтъ, Ибрашима работѣше като младъ момъкъ. Помагаха му въ работата всички членове на семейството — отъ старата, до най-малкото момиченце. Ибрашима имаше още четири деца: Паню, Виличка, Искра и Латка. Всичкитѣ си надежди, обаче, той градѣше на Паня. Къмъ момичетата се отнасяше пренебрежително, смѣташе ги за три коли тръне въ кжщата си, които при първа сгода трѣбваше да изчисти — както самъ намекуваше за женитбата имъ.

Паню влѣзе въ младежката земледѣлска група по силата съкашъ на нѣкакво наследствено право. „Паню ще стане човѣкъ“, — казваше си Ибришима радостно, като го гледаше съ каква жаръ се хвърли въ политиката. На една младежка конференция въ града той говори така хубаво, че стария, който бѣше отишълъ „да го види“, цѣлъ месецъ живѣ съ мисли и спомени за този успѣхъ. Той го виждаше изпъкналъ, важенъ водачъ и депутатъ, а нѣкога, макаръ страховито и мигновено, се промѣкваше и мисълта за нѣкое министерско кресло... Че що — разтропанъ е, знае и да приказва, пѣкъ и образование има, четвърти класъ е свършилъ...

Не съ години, не съ месеци — живота се